N°. 5.

A°. 1833.

DONDERDAG DEN 17den JANUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

DERDE EN LAATSTE OPROEPING.

Op last van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, worden mits dezen door den ondergeteekenden opgeroepen, alle Mannelijke Ingezetenen dezer Plaats, die hun *zeventiende* jaar zijn ingetreden, edoch hun *vijftigste* niet hebben volbragt, en niet in de Schutterij dezer plaats zijn ingelijfd, om het even in welke Wijk dezelve zijn woonachtig, en nog niet voor de Commissie tot Inlijving zijn verschenen, om zich op Vrijdag den 18den dezer maand, des morgens te *acht* uren, te vervoegen voor de Hoofdwacht der Schutterij, ten einde in dezelve te worden ingelijfd.

Elk en een iegelijk, wien zulks mogt aangaan, wordt bij deze herinnerd, dat op welke grond men ook aanspraak op vrijstelling mogt maken, dit echter dengenen, welke ten dage dienende niet verschijnt, niet bevrijdt van de boete, bepaald bij art. 5 van het nog bestaande Reglement van Organisatie, Administratie en Discipline voor de Schutterij van *Paramaribo*; zullende naargaands de opgegevene redenen van vrijstelling worden onderworpen aan de beoordeeling der daartoe benoemde Commissie.

Paramaribo, den 12 *Januarij* 1833.
De Majoor Kommandant der Schutterij,
P. FIERS SMEDING.

WIJKMEESTEREN der Wijk L. B., zullen, ingevolge Publicatie, dato 5 Maart 1828, en gepubliceerd den 6den daaraanvolgenden, met hunne *Jaarlijksche Omschrijving* der Vrije Personen in hunne Wijk woonachtig, op den 21sten Januarij eerstkomende, een aanvang nemen, waarmede bij deze het geëerd Publiek wordt kennis gegeven, ten einde zich naar de bepalingen, bij gemelde Publicatie, te kunnen gedragen.

Paramaribo, den 16 *Januarij* 1833.
De Wijkmeesteren voornoemd,
G. C. VAN MEERTEN.
C. A. RICHTER.

MENGELINGEN.

LOTGEVALLEN VAN EEN' MATROOS.
(Vervolg van No 4.)

Het was warm; het stof van den weg hulde ons, als het ware, in wolken van gloeijende asch; wij hadden haast een cypres-boschje bereikt; toen eene bende Turksche ruiters, die aan den zoom van het boschje post had gevat, ons bespeurde. Eensklaps klonk een heesch geschreeuw uit twintig barbaren-kelen ons te gemoet, twintig pas uitgetogen slagzwaarden flikkerden ons tegen, twintig pistolen met overgetrokken haan, werden ons voorgehouden. Die heeren hielden ons voor Russen. Hoe zouden wij uit de voorsteden van Moscou eene wandeling aan de boorden der Dardanellen hebben komen doen? Dit hadden zich onze tegenstanders nog niet afgevraagd; dit had hun eenig denkens gekost, en een *Turk* denkt nooit.

Het is een verwonderenswaardigs, krijgshaftigtig en dichterlijk schouwspel, om eene afdeeling Turken zich ten strijd te zien voorbereiden; die menschen dorsten ... bloed; hunne knevelbaarden rijzen op; — vergelijk bij onze eenvoudige roode uniformen, bij onze krijgstucht, die de manschappen gelijk maakt, hen als beelden rangschikt, die bewegelijke tulbanden, die Arabische paarden, die veelsoortige kleuren, en ge zult bekennen dat al het voordeel aan de zijde der Oosterschen is, immers met betrekking tot het schilderachtig schoone, en het bedwelmend grootsche. Lord Byron beschouwde dit tooneel met eene weinig gekende, stille bewondering; in de meeste zijner dichterlijke voortbrengselen treft men eenige sporen aan van die Oostersche tooneelen en van de indrukken, die ze bij hem hebben achtergelaten.

Voor zij hunne vuurwapenen losbranden, verwaardigden de Turken zich nog, om ons te vragen wie wij waren? De naam van Engelschen verzachtte hun' strakken blik, deed hunne opgestoken en dreigende snorrebaarden van lieverlede op den lip zakken, en de uitgetogen zwaarden weder langzamerhand in de scheden steken, en veranderde den vijandelijken toon in eene vriendschappelijke wisseling van vragen en antwoorden. Nooit vond er eene spoedigere en volledige omwenteling plaats. Wij namen weldra afscheid en zetteden onzen togt voort. De Engelsche consul van Abydos hield, zoo goed hij het kon, de eer van dat arme dorp op, hetwelk alleen door deszelfs mythologische vermaardheid tegen minachting wordt beveiligd. De Engelsche consul, een Italiaansche Jood, was met eene Griekin uit Epirus getrouwd; de man was met lompen bedekt, en deze lompen waren met ongedierte als bezaaid. Lord Byron haastte zich om die besmettelijke beleefdheden op het spoedigst te ontvlieden, en wij stapten in de sloep, die ons naar Sestos overvoerde. Wij overtraden hierdoor openlijk de Turksche wetten, en handelden juist zoo, als of wij ons opzettelijk, zonder dat ik er het nut van kon bevroeden, eenige geweerschoten op den hals wilden halen. Ik bleef in de boot, en zette geen voet aan wal. Ik sloeg mijne oogen op, en men verbeelde zich mijne verwondering, toen ik Lord Byron, die de expeditie aangevoerd en het eerst het land bereikt had, moedernaakt aan den oever zag staan. Men wierp ons zijne kleederen toe met het bevel om, terwijl hij zwom, hem op eenen afstand bij te blijven. Hij zwom goed; maar de koelte van het water hinderde hem vreesselijk; de stroom was sterker dan gewoonlijk, en ofschoon hij krachtvol met de golven worstelde, bezweek hij ten laatste. Hij zal ter naauwernood de helft der zee-engte bereikt hebben, toen zijne krachten hem begaven. »*Help!*" riep hij, en weldra lag hij uitgestrekt in de sloep. Hij was doodsbleek; het mislukken zijner poging verbitterde hem geweldig. Zijne bovenlip trok geheel op, met eene uitdrukking van opgekropte hartstogtelijke spijt, die er wel meermalen bij vrouwen is opgemerkt, wier karakter van eenen ligt ontvlambaren, korzeligen aard is. Mij dunkt, ik zie hem nog naakt, met natte, wild hangende haren, met een bleek voorhoofd, met een nog somberder gelaat dan wanneer hem het treurigst onheil had getroffen. Zijn hoogmoed was gekrenkt; zijne eigenliefde beleedigd; de stroom was sterker geweest dan hij!

De kracht van wil bij Lord Byron had iets beuzelachtigs, iets verwijfds in hare onverzettelijkheid. Stijfzinnigheid was een deel van zijn *genie*. Men betwistte hem de begaafdheid van verzen te kunnen maken; hij stelde er zich tegen in, en werd een groot Dichter. De natuur had hem mismaakt geschapen; hij spande alle krachten in, om zijn gebrek te boven te komen, en ging voor een' der schoonste mannen van zijnen tijd door. Men hield hem gestadig voor oogen, dat hij de straat der Dardanellen niet door kon vóór de aankomst van den firman, ten zij wij ons allen aan een weinig bekorend vermaak wilden blootstellen; hij plaatste zich onder het bereik der batterijen, en tartte de schildwachten. Kunt ge een berg uit Europa opnemen, en dien naar Azie overplaatsen? Evenmin zoudt gij Lord Byron van zijn voornemen afbrengen.

Eindelijk mogten wij den firman zien aankomen, welke sints eene maand met zoo veel ongeduld verbeid was. Daags na deszelfs ontvangst, besloten Lord Byron en de heer Ekenhead om der wereld de herhaling van het heldenstuk te geven, waaraan Leander zijne onsterfelijkheid te danken had. De Selsetta hield zich op een' kleinen afstand van de beide helden. De breedte van de straat der Dardanellen, van het eene kasteel, tot het andere is weinig minder dan eene Engelsche mijl. Een goed zwemmer legt gemakkelijk eene mijl in een uur af. De heer Ekenhead volvoerde dit meesterstuk in een uur en tien minuten, Lord Byron in een uur en achttien minuten. Dit is de juiste opgave dier groote daad, waarvan de dagbladen in der tijd zoo veel ophefs hebben gemaakt; dat Hercules-bedrijf, hetwelk de bewondering, de verbazing van heel Europa heeft opgewekt. Ekenhead, dien zijn medgezel in zijne verzen moest vereeuwigen, stierf korten tijd daarna, aan de gevolgen van eenen val, op de trappen van *Nix mungare*, op Maltha, waarvan ik straks gesproken heb. Hij mogt het niet beleven, dat zijn naam in de zangen van den dichter, met heerlijke en onvergankelijke trekken, tusschen die van Leander en van Don Juan, gegrift werd.

Wij ligtten het anker; wij hadden goede wind; binnen twee dagen hadden wij de punt van het serail bereikt. Van al de oorden ter wereld, waarheen mijn zwervend scheepsjongens- en matrozen-leven mij beurtelings heeft geslingerd, is er geen, dat met Konstantinopel te vergelijken is. Alle schrijvers, die ondernomen hebben dit prachtige schouwtooneel te schetsen, zijn op de moeijelijkheid van hun onderwerp gestrand. Ik zal hun spoor niet volgen. De verschillende boogten waarop de stad gebouwd is, de met zoo vele bevalligheid verdeelde verdiepingen harer huizen, de grillige vormen van talloze torentjes en koepeldaken, de zee, de cypres-boomen, de zuivere lucht, de onbegrijpelijke uitgestrektheid van het vergezigt, — zoo veel bijzonders, gepaard aan de golvende rondingen der oevers, en eene schilderachtige bekoorlijkheid, die alles schijnt op te leveren, wat kunst het meest kiesch en verrukkelijk kan vereenigen, alles in dit onvergelijkelijk landschap, doet de verhevenste taal, de betooverendste beschrijving, beneden de wezenlijkheid blijven.

Van achter de enge gaten, die men de vensters van het serail heet, kwamen

eenige jonge meisjes te voorschijn, waarvan wij echter, jammer genoeg! niets dan hunne bevallige gezigtjes konden zien. Ons eereschot verdreef hen. — Wij ontscheepten ons kruid, — een geschenk voor den Grooten Heer; en wij bragten ons schip ter reede. Wij ontvingen bezoekers. Het waren Turken van verschillenden rang vadzige lieden, die gretig elke gelegenheid waarnemen, om den tijd te dooden. Hunne lange pijpen sleepten over het verdek; men moest hun beduiden dat de scheepstucht hen dit verbood. Onze onbeleefdheid mishaagde hen. Zij zetteden zich met de beenen kruislings op onze dekstukken; maar naauwelijks hadden zij zich nedergevlijd, of men deed hen weder verhuizen. Aan mijnen plaagzieken aard en aan mijn geschater den vrijen teugel latende, maakte ik het hen door mijne vrolijkheid vrij lastig. Een hunner, een eerwaardig Muzelman, wiens zwarte snorrebaard tot onder zijne kin afhing, zag mij lang en strak in het gezigt; vervolgens wende hij zich tot den bootsman.

— » Wilt ge mij dat kind verkoopen?"

— » Vast; maar hoe veel wilt ge er mij voor geven? Hij ziet er niet slecht uit, niet waar?"

— » Dertig piasters."

— » Neen, veertig."

Men handelde eenigen tijd. Eindelijk, na lang kibbelens, gaf de Turk aan den eisch van mijnen verkooper toe, en de piasters werden hem op het gangspil toegeteld. Ik had den koop zien sluiten, en was slechts lijdelijk aanschouwer gebleven; maar zoo haast merkte ik niet, dat een der bedienden van mijnen nieuwen meester naar mij toekwam om mij te vatten, of ik fluks de mast in: als een aap zoo vlug zat ik in den grooten bramsteng. De Turksche bediende klom mij na in het want; terwijl de manschap schaterde om die zonderlinge jagt, om mijne angst, om de onwrikbare ernst, waarmede mijn kooper dit gansche tooneel aanschouwde en over de verlegenheid van mijnen vervolger, wie zijn proefstuk vrij onhandig afging. De officieren zaten aan tafel; de matrozen waren allen op het verdek. Men had mij duizend staaltjes verhaald, het eene al onbehagelijker dan het andere, wegens de zeden van de Turken en hunne slaven, die hen, hetzij te regt of ten onregt, in het hatelijkst licht stelden. Ik gevoelde daarom weinig roeping, om mij vrijwillig aan mijnen nieuwen eigenaar over te leveren. Ik moet mij op de kampanje hebben doen nederdalen, toen de getulbande bediende nog niet wel de helft der mast had bereikt. Terwijl hij den eenen kant opklom, had ik mij langs den anderen moeten laten zakken; maar de vrees die ik voor hem koesterde, beheerschte mij te zeer; ik klauterde al hooger en hooger; hij volgde mij. Zeker had de Muzelman op het laatst zijne poging bekroond gezien, hadden mijne makkers zich niet van hem meester gemaakt. Zij bonden hem aan de bezaansmast, en lieten hem daar in zijne keeltaal godslasteringen uitbraken; hij was als razend, spuwde op onze manschap, zag ons met een paar oogen aan, die de diepste verachting teekenden, en bedreigde ons met al het wigt van den toorn des profeets! Ik kwam naar beneden, en lachte hem dapper uit; hij meende bij het zien van zijne prooi, te bersten van spijt en woede. Intusschen eischte mijn meester op hoogen toon zijn eigendom op; zijn geschreeuw begon ons te vervelen. Men zette hem in de sloep, en wierp hem zijne piasters na, en hij was gedwongen ons zijnen dienaar als gevangene in den bezaansmast achter te laten. Men verbeelde zich het geschreeuw, de smekingen, de verwenschingen, de klagten, de bedreigingen van den Turk, toen hij zijnen meester zag vertrekken. Het was alles te vergeefs. Het leed niet lang, of de Turksche barken hadden het schip geheel omringd; zij belegerden het van het voorschip tot aan het roer; en de bonte menigte langs de reede, deed de lucht van hare raauwe kreten weergalmen.

Op dit ontzettend geraas en gejoel, kwam de eerste luitenant op het verdek, die beval dat wij den *Turk* dadelijk in vrijheid zouden stellen. Men maakte hem los; hij liet zich met eenige meerdere vaardigheid afzakken dan hij opgeklommen was; hij schuimbekte van woede, spuwde op het dek, sprong in zee, en zwom naar den oever, waar zijne landslieden hem ongeduldig wachtten.

Tallooze vervloekingen werden op nieuw tegen ons uitgebraakt; wij vonden het echter geraden, om die slechts met schaterend gelach te beantwoorden.

Van dien aard zijn de vermaken der matrozen en scheepsjongens. Een Armenisch koopman, die ons slechte *schwals* van geitenhaar voor uitmuntende *cachemires*, en bedorven rozen-zeep voor reukballen uit het serail had verkocht, moest nog wreeder voor zijne vergrijpen boeten.

Somwijlen verzelden wij ook lord Byron op zijne veelvuldige togtjes in de omstreken van Konstantinopel. Op zekeren avond keerden wij van Bujukdere naar de hoofdstad; het was elf ure, en waren eigenlijk gezegd, van het regte spoor. Op het onverwachtst hoorden wij een ongewoon geluit. Byron bootste, zonder eenig betoon van verwondering, naauwkeurig de verschillende toonen der fluiters na, en beval ons hem te volgen. Hij gaf zijn paard de sporen, en draafde dwars over eene turksche begraafplaats, die aan onze regter zijde lag; hij ontsnapte zoo doende aan het lot, dat hem anders zoo wel als ons, gewis zou zijn te beurt gevallen. Hoe zou men het kunnen gelooven, dat sommige Turken zoo beleefd zijn, om op de groote wegen de reizigers op te wachten en hun, het is waar voor goed geld, een deuntje voor te fluiten? Lord Byron paarde aan veel geestkracht eene ongemeene koelbloedigheid in hagchelijke omstandigheden.

De potsen, die wij hadden veroorloofd, de weinige achting voor de turksche baarden, en bovenal het koddige tooneel, waarvan ik de held was geweest, hadden mij, een paar dagen later, het leven, voor het minst mijne vrijheid kunnen kosten. Op onze rijtogtjes hielden wij er van, om, zeker vrij onhandig, hunne vechterijen na te bootsen, en wij vervolgden alzoo, op onze fraaije turksche paarden, al de handen die zich op onzen weg durfden vertoonen. Op een' zekeren dag steigerde mijn paard geweldig; ik liet de teugels slippen, maar vatte nog spoedig genoeg de manen van het beest, en vloog op die wijze in galop een gedeelte van Konstantinopel door. Hoe meer ik mijn ros poogde te temmen, des te minder wilde het gehoorzamen; en ik oordeelde het best om het maar zijnen vrijen loop te laten. Een mijner pistolen viel, en de kracht die ik inspande om het dier tegen te houden, bragt het in eens tot staan. Op het eigen oogenblik dat ik wilde afstijgen, zag ik mij door Turken omringd, waarvan één mijn pistool had opgeraapt. Stel u mijnen schrik, mijne ontzetting voor, toen ik in den, zoo het scheen, gedienstigen Turk, den gevangene der *Salsetta* herkende, den man dien wij zoo meêdoogenloos aan onzen mast hadden gebonden. Hij sprak een paar woorden tot zijne landslieden; een hunner vatte mijn paard bij den toom, terwijl hij zelf mijn tweede pistool afeischte. Wel verre van aan zijne dringende begeerte te voldoen, zette ik den tromp tegen het voorhoofd van den Muzelman, die mijn paard tegen hield; verschrikt nam die lafaard de vlugt. Aldra had ik mijne vervolgers een goed eind achter den rug; maar toen ik bij het strand aankwam, vorschte mijn verwilderde blik te vergeefs naar eene boot. Ik nam spoedig een besluit. Met een wip was ik van het afgematte paard, dat desniettemin voortdraafde; en trad zonder dralen, de Grieksche herberg binnen, waar ik zeker was bescherming te zullen vinden. Een mijner makkers, wien mijn vader mij bij het scheep gaan met ouderlijke teederheid op het harte had gedrukt, bragt mij het pistool en den kleinen degen terug, die mijne vijanden mij hadden ontnomen. Die brave kerel had zich voor mij in de bres gesteld, was dapper met de Turken handgemeen geweest, en had mijne tegenpartij zwaar gewond. Ik nam mij voor, om nimmer meer de straat van Konstantinopel te betreden of te genaken, waarin ik deze onaangename ontmoeting gehad had; een voornemen, dat ik sedert, zoo als ligt te begrijpen is, vroom ben nagekomen.

(Het vervolg hierna).

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.